

Otac i igra

Dvije uloge oca - dostupnost i uključenost - jako se iskazuju u igri s djetetom.

- 1. DOSTUPNOST** znači činiti se dostupnim za dijete bez ograda i posebnih ciljeva. Otac djetetu posvećuje vrijeme iz želje da budu zajedno, a ne radi toga da se čini nešto za njega ili s njime.

Razvijati ovaj aspekt očinske uloge može se pokazati teškim. Muškarci često kada imaju malo slobodnog vremena, imaju dojam da ga gube ako ga ne utroše na konkretne aktivnosti. Dijete u njihov život donosi revoluciju jer ih uči da kvalitetno vrijeme nije vrijeme akcije, nego vrijeme odnosa.

- 2. UKLJUČENOST** u igru. Ništa kao igra ne dopušta ocu pokazati vlastito sudjelovanje u životu djeteta, osobito u ranim godinama djetetova života.

Tipična slika može biti muškarac koji, došavši kući s posla, legne na tepih i dopušta svom djetetu da se koristi njegovim tijelom kao ljudskom planinom za penjanje i osvajanje ili se transformira u djetetovu omiljenu igračku.

prof. Alberto Pellai

Kako se očevi igraju i što to znači za dijete?

Očevi i majke s djetetom se igraju na različite načine i to djetetu donosi različite dobrobiti.

Istraživanja pokazuju da je očeva igra s djetetom, u usporedbi s majčinom, u većoj mjeri interaktivna i tjelesna, spontanija i bučnija (Cabrera i Roggman, 2017.). Upravo ta „grubost“ u igri uz topli i podržavajući odnos pomaže djeci naučiti kako se nositi s agresivnijim podražajima i tjelesnim kontaktom, pri čemu djeca razvijaju **samoregulaciju** (Parke, 1996.).

Očeva nepredvidljivost pomaže djeci da budu **hrabra** u novim situacijama odnosno otvorenija prema svijetu i novim iskustvima (Paquette, 2004.; Rosenberg i Wilcox, 2006.).

Također, kada se očevi tijekom slobodne igre s djetetom koriste s više različitih riječi, to će dijete imati **razvijenije jezične vještine** godinu dana poslije (Pancsofar i Vernon-Feagans, 2006.).

Očeva izravna/neposredna uključenost u odnos s djetetom, uključujući igru, povezana je s djetetovim psihosocijalnom dobrobiti, jer imaju **razvijenije socijalne vještine i manje poteškoća u ponašanju** (Sarkadi, Kristiansson, Oberklaid i Bremberg, 2008.).

